

прави и неподвижни. Изведнъжъ срѣдъ тая тишина прозвуча сигналъ: чужда мелодия, особенъ сипкавъ и треперливъ звукъ. Сигналътъ бѣше турски. Вслушахме се всички. Никой вече не говорѣше. Следъ малко сигналътъ се повтори. И ето, виждаме да се приближава къмъ насъ тъмна, вълнуваща се маса отъ хора. И тая излѣзла изъ мрака колона тихо, безъ никакъвъ звукъ достига групата турски войници, които искаха да се предадатъ, приравнява се съ тѣхъ, отминава ги. Предъ насъ сж само на петдесетъ крачки. Изведнъжъ въ мрака свѣтна огънь, слабъ изстрелъ, навѣрно револверенъ. Измама! Насъ ни атакуваха!

Едни на колѣне, други легнали, войниците веднага откриха огънь. Честъ, оглушителенъ трѣсъкъ. И ето, стройната доскоро колона, която идѣше срещу насъ, изведнъжъ се обърка, стопи се и се изгуби въ нощта въ нѣкакъвъ тъменъ, неразбранъ хаосъ. Продължителенъ шумъ, като отъ голѣмо подплашено стадо, кжси, сподавени вопли, отдѣлни сѣнки, които лудо тичаха въ мрака, може би притискащи ржце о смъртоносни рани. Следъ малко прекратяваме огъня. Предъ насъ не се вижда вече нищо. Полето бѣше безлюдно и тъмно, по-тъмно сега, защото тамъ лежаха навѣрно много трупове. Струваше ми се, че идѣше лѣхътъ на топла кръвъ и тежкото дишане на умиращи хора.